

get godt saaledes at komme til at tale om helt andre Ting, men det er ikke en Imødegaaelse og navnlig ikke af den Slags Imødegaaelser, man skulde vente i en vigtig og alvorlig Sag fra en Finansministers Side overfor et Medlem af det folkevalgte Kammer.

Desuden gør der sig — jeg bliver et Øjeblik endnu ved *rentes* — den ejendommelige Omstændighed gældende, at der i Højsommeren gerne foregaar et Fald i *rentes*. Dette gælder saaledes baade 1909 og 1910. I Juni 1909 faldt Kursen fra den 7. til den 22. fra 98,15 til 97,10. I Begyndelsen af Juni dette Aar vare *rentes* undtagelsesvis paa Grund af særlige Forhold komne op paa omkring 99, men den 1. Juli vare de allerede nede i 98,10. Saa rutschede de videre: 18. Juli 97,60, 19. Juli 97,50, 20. Juli 97,40. Nu komme vi til de Dage, da Statslaanet forhandlede, da faldt de den 21. Juli til 97,20 og den 22. Juli til 97,12.

Da Finansministeren talte her i Tinget den 19. Juli, kan man ikke forlange, at han skulde forudse, hvad Kursen var den 22., da han talte i Landstinget. Men det vilde dog maaske ikke være for meget forlangt, at han i sin Omtale af *rentes* — naar han nu vilde ind paa at omtale det Papir — ikke var bleven staaende ved den 3 Uger gamle Kurs fra 1. Juli, men havde ladet sig oplyse om, at Kursen siden da var kommen ind i en Bevægelse nedad, saa at han netop kun, som jeg sagde, med „mat Omtrentlighed“ kunde bruge *rentes* som „Undtagelse“ fra sin almindelige Regel. Sagen er desværre den, at hverken *rentes* eller Consols, hvad enten de gaa op eller ned, ere vel egnede til at belyse en almindelig Kursnedgang for Statspapirer af samme Rang som danske Statspapirer; for begge Papirer ligge i et helt andet Niveau, hvor Kurshøjden beror paa ganske andre Omstændigheder. Derfor lyder det ogsaa besynderligt i sagskyndige Øren, at Finansministeren selv i Sommer paaberaabte sig den lave Kurs for Consols som normgivende for vort faste Laan, da denne Kurs netop paa denne Tid, da Laanet forberedtes, i Forbigaaende stod temmelig højt, kunstigt drevet op ved store Regeringskøb. Senere ere de jo igen faldne i en fortsat Bevægelse og staa i Dag under 80 — det er i det hele taget

Begivenheden paa Londons Børs i de sidste Dage.

Det forholder sig da paa samme Maade, naar Finansministeren længere nede, Sp. 564, taler om, at det er ikke rigtigt, hvad jeg siger, at den nedad-gaaende Bevægelse i „skandinaviske“ Statspapirer har fortsat sig efter det Moment, da vi optog Statslaanet i Sommer. Thi man kan forgæves blade hele mit Foredrag igennem uden at finde et Sted, hvor jeg har for skandinaviske Papirers Vedkommende sagt, at Kursfaldet har fortsat sig — det er altsaa atter en Tilsnigelse, paa Basis af hvilken han har kunnet dialektisere sig til en Berigtigelse overfor mig.

Saa blev der talt om Muligheden af i Sommer at faa en Kurs for 3½ pCt. Papirer af 91, og Ministeren siger derom, hvad jeg med Formandens Tilladelse skal citere: „Det ærede Medlem sagde, at denne efter hans Mening acceptable Kurs vare vi nu gaaede Glip af, og vi kunde maaske aldrig opnaa den mere. . . . Atter her var det ærede Medlem ikke ganske i Overensstemmelse med de faktiske Forhold“. Men desværre leverer Finansministeren selv Bevis for, at jeg netop i højeste Grad var i Overensstemmelse med det faktiske Forhold, idet han bagefter Sp. 568 vel paa Basis af Undersøgelser, som Statsgældsdirektøren har foretaget, siger: For et 4 pCt.s Laan ville vi kun kunne faa en Emissionspris af 101—102. Men en Emissionspris af 101—102 paa 4 pCt.'s Papirer svarer jo til en Kurs paa 89 paa 3½ pCt.'s Papirer. Og nu er efter Kramers Regnebog 89 lavere end 91, saa det viser sig altsaa nøjagtig, som jeg har sagt, at hvis Finansministeren i Øjeblikket skulde slutte et Laan, kunde han ikke længere opnaa en saa fordelagtig Kurs som 91, det har han selv paa en glimrende Maade bekræftet, idet han tilstaar, at Kursen for 4 pCt.'s Obligationer i dette Øjeblik maatte ligge mellem 101 og 102.

Jeg skal ikke opholde mig meget ved, at Finansministeren i Omtalen af Skatkammerveksler pludselig oplyser os om, at engelske Skatkammerveksler, som han kaldte treasury bonds, selvfølgelig kunne faas diskonteret billigere. Her foreligger en fuldstændig Forvirring, for treasury bonds ere ikke Skatkammerveksler, men Obligationer